

25 jaar Dwingeloo - een dankwoord aan alle vrijwilligers die momenteel asielzoekers opvangen in hun geloofsgemeenschappen en kerkgebouwen

uitgesproken door Christien Crouwel, algemeen secretaris Raad van Kerken in Nederland op 22 september 2022

Beste mensen,

Ik sta hier met dankbaarheid én met diepe schaamte.

Dankbaarheid voor de lange adem van al die kerken die zich in de afgelopen vijftwintig jaar onvermoeibaar hebben ingezet voor vluchtelingen. Vaak dwars tegen de wind, en soms zelfs het ijs, van het politieke klimaat in. Maar desondanks volhardend, met de moed der hoop.

Tegelijkertijd sta ik hier met schaamte. Schaamte voor wat we de afgelopen maanden hebben gezien in Ter Apel - en sommigen van u, zoekend naar veiligheid, zelfs aan den lijve hebben ervaren! Ik hoef u de beelden niet te schetsen, ze gingen de wereld rond. Ter Apel als ons eigen Moria, waar Artsen zonder Grenzen te hulp moest schieten om de ergste nood te lenigen. Ik voel diepe schaamte dat we als Nederlandse samenleving nog steeds niet in staat blijken te zijn om mensen op de vlucht fatsoenlijke onderdak te bieden. Schaamte om het feit dat we door de ondergrens van de humaniteit zijn gezakt. Maar ik hoef u er niets over te vertellen - u weet wat er speelt, anders stond u hier niet.

Mensen met een gezicht en naam

Het is hartverwarmend wat u, als kerkelijke vrijwilligers, op dit moment doet om mensen op te vangen, onderdak te bieden en bovenal: als *mensen* te verwelkomen. Het is één van de diepste tragedies als mensen ontmenselijkt worden. Zij die hier naartoe gevlucht zijn, hebben dat niet voor niets gedaan. Ze zijn gevlucht vanwege honger, oorlog, geweld, extreme armoede of om een andere bedreiging van hun bestaan. Situaties waardoor ze niet alleen beroofd worden van hun familie, hun huis, hun veiligheid, maar ook van hun eigenwaarde, hun identiteit.

Wat kerken doen die hun deuren opzetten voor deze mensen is hen, behalve bed, bad en brood aan te bieden, weer tot medemens maken. Geen nummer zoveel of onderdeel van een staafdiagram, maar een mens met een gezicht en een naam. Dat is waar medemenselijkheid begint: een ander kunnen zien als mens zoals jijzelf.

25 jaar geleden hebben kerken hier in Dwingeloo onderdak geboden aan vluchtelingen die geen kant meer op konden. Nu doen we dat als kerken opnieuw. Niet omdat we dat zo graag willen. In tegendeel. Het zou niet nodig moeten zijn. Maar omdat we het als onze heilige plicht zien.

Inmiddels hebben 46 kerken hun deuren opengezet en is een veelvoud ervan daarbij rechtstreeks betrokken. Ruim duizend vrijwilligers zetten zich in om groepjes asielzoekers

enkele weken op te vangen. De meesten van hen konden hier vandaag niet naartoe komen, druk als ze zijn met dit belangrijke werk. Maar u die hier wel bent - ook namens die anderen - wil ik, namens de Raad van Kerken in Nederland, van harte bedanken voor uw inzet, uw trouw, uw vasthoudendheid.

Stormlamp

25 jaar geleden werd op deze plek door ds. Ineke Bakker, mijn voorgangster bij de Raad van Kerken, een stormlamp ontstoken. Die lamp ontsteken we vandaag opnieuw. Want de storm is nog niet geluwd. Maar één stormlamp is niet genoeg meer. We moeten er veel meer aansteken. Om aan te geven dat we nog steeds in zwaar weer verkeren.

Tegelijkertijd staat die stormlamp ook voor iets anders. Het licht ervan staat ook voor dat ondoofbare en onstuitbare licht van hoop, waar we als kerken op koersen. Het is het licht dat Christus zelf ons geeft, dat Christus zelf *is*, en dat schijnt voor de hele wereld, zoals we elke zondag opnieuw belijden.

Het is dit licht dat doorgegeven wil worden. Zoals Jezus zelf zegt in zijn Bergrede: 'Jullie zijn het licht voor de wereld. Een stad die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Je steekt ook geen lamp aan om hem vervolgens onder een korenmaat weg te zetten, nee, je zet hem op een standaard, zodat hij licht geeft voor ieder die in huis is. Zo moet jullie licht schijnen voor de mensen, zodat zij jullie goede daden kunnen zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel.' (Math. 5: 14 - 16)

De stormlantaarn die u straks ontvangt, mag u ontsteken aan dat licht van die eerste lantaarn. U mag het mee naar uw kerk nemen. Zet hem daar maar hoog op een standaard, en laat hem schijnen als baken van hoop voor de mensen die aan uw zorg zijn toevertrouwd. En als appel aan hen die politieke verantwoordelijkheid dragen voor het lot van asielzoekers in ons land.

Want, zoals gezegd, de storm in ons land is nog niet afgenomen. Maar u, en INLIA, en al de andere organisaties en mensen van goede wil die zich onvermoeibaar inzetten om de nood van velen te lenigen, wil ik vanuit de grond van mijn hart danken.

En u, mensen van ver, hierheen gevluht om hulp te zoeken, u wil ik zeggen: Houd moed, houd hoop, wij willen er voor u zijn. U bent niet alleen! We zullen blijven kloppen aan de poorten van de politiek, aan de poorten van het recht - we zullen blijven kloppen, tot het klopt!

Gebed

Eeuwige,
u van wie we belijden dat u trouw bent door de jaren heen,
door de eeuwen heen, over grenzen heen,
laat uw trouw ook merkbaar zijn voor hen die op hun vlucht aan onze zorg zijn
toevertrouwd.
Laat stralen van uw licht hun leven binnendringen, ook als het stormt, ook als alles duister is.
En laat uw licht schijnen in en door anderen die hen willen helpen hier in Nederland een
veilig onderkomen te bieden en weer iets van toekomst te ervaren.

Eeuwige,
Bemoedig al die mensen van goede wil die zich inzetten voor een rechtvaardig en humaan
asielbeleid.
Open door uw liefde deuren, grenzen, harten -
Dat bidden wij in naam van Jezus,
die zelf ooit een vluchteling was en die ons leerde:
'Wat jullie voor de minsten van mijn broeders en zusters hebben gedaan, dat hebben jullie
voor mij gedaan.'

[We ontsteken de stormlantaarns en zingen samen het lied 'Als alles duister is]